

Arrest

nr. 228 759 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. PLAS
Louizalaan 106
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. PLAS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 28 mei 2016 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 31 mei 2016.

Op 15 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 4 januari 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoeker op 26 januari 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 28 maart 2018 tot de weigering van inoverwegingname van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 30 januari 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. In dit kader besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek. Deze beslissing werd op 6 mei 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en pashtun te zijn. U heeft gedurende heel uw leven in het dorp Kandibagh, in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar gewoond. Uw vader was slager en uw familie had ook een stuk land van ongeveer 1 à 2 jerib, waarop jullie groenten teelden. U ging ongeveer 3 à 4 jaar naar school. Verder hielp u ook uw vader door hem eten te brengen en door vlees in zakken te doen voor de klanten. In het jaar 2009 vertaalde uw broer A. voor Amerikanen die naar uw dorp kwamen. Sinds dat moment zaten de taliban A. op de hielen. Op een dag waren A. en uw andere broer, S., samen op weg naar het districtscentrum. Plots sprongen er talibanleden van achter de rotsen. A. slaagde erin om te vluchten, maar S. werd vermoord. A. ontvluchtte Afghanistan en ging naar België. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen de taliban u onder druk te zetten om u bij hen aan te sluiten. Ze benaderden uw vader tijdens zijn bezoek aan de moskee en maakten hem duidelijk dat ze u nu oud genoeg vonden om hen te vervoegen. Ongeveer zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen er mensen naar u. Ze maanden u wederom aan hen te vervoegen. U weigerde resoluut en werd afgeranseld. Ze sleurden u over de grond en u verloor uw bewustzijn. Toen u weer bij bewustzijn kwam, was u thuis. De taliban bleven uw vader benaderen. Twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, vierde u uw verlovingsfeest. Uiteindelijk verliet u Afghanistan rond 10 saur 1395 (29 april 2016) en kwam u via Iran, Turkije en onbekende landen naar België, waar u op 31 mei 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van dat verzoek legde u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (origineel), een enveloppe (origineel) en documenten met betrekking tot uw Nederlandse les (origineel). Op 16 mei 2017 werd door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek een weigeringsbeslissing genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt afkomstig te zijn uit het district Chaparhar gelegen in de provincie Nangarhar. Bijgevolg werd evenmin geloof gehecht aan de door u aangehaalde problemen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 4 januari 2018.

U diende op 26 januari 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek haalde u aan dat uw problemen in Afghanistan met de taliban nog steeds bestaande waren. U legde een fotokopie neer van een aankoopakte van een stuk grond en van jullie huis in Chaparhar. U legde daarnaast een fotokopie neer van het Belgisch paspoort en van de Belgische identiteitskaart van uw broer A.. Op 29 maart 2018 weigerde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen omdat de nieuwe documenten die u neerlegde de appreciatie van het CGVS, die bevestigd werd door de RvV in haar arrest van 4 januari 2018, niet vermocht te veranderen. U diende geen beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS.

U diende op 30 januari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. In april of mei 2018 ging u naar Frankrijk. Op 29 januari 2019 keerde u terug naar België. In het kader van uw huidige verzoek haalt u aan dat alles wat u eerder vertelde correct is en dat u niets toe te voegen heeft aan uw verhaal. Voordat u naar Frankrijk trok, hoorde u van uw familie dat zij nog steeds lastiggevallen worden door de taliban. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw familie omdat u geen goed contact heeft met uw in België verblijvende broer en uw zakgeld niet voldoende is om te telefoneren naar uw familie in Afghanistan. U legt geen nieuwe documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw problemen met de taliban in uw district Chaparhar (verklaring volgend verzoek, d.d. 12.04.2019, vraag 10, 15). Uw familie zou nog steeds worden lastiggevallen. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Chaparhar omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over de levensomstandigheden van u en uw familie in Chaparhar, uw kennis over de aanwezigheid van de taliban en Daesh in uw regio niet kon overtuigen, uw verklaringen over de incidenten, over de personaliteiten en over de etnische samenstelling van uw regio ondermaats was en ook uw geografische kennis teleur stelde. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek om internationale bescherming raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Ook vermochten de door u neergelegde documenten in het kader van uw tweede verzoek, met name de Belgische identiteitsdocumenten van uw broer A. en de eigendomsakte van een grond en van het huis van uw vader in Chaparhar, de appreciatie van het CGVS en de RvV niet te veranderen. Tegen de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw tweede verzoek ging u niet in beroep.

Uw bewering in het kader van uw derde verzoek dat u tijdens uw eerste interview zou hebben aangehaald dat uw vader een slager was terwijl er zou genoteerd zijn dat hij een landbouwer was, is een post factum verklaring die u bovendien niet aanbracht in uw beroep voor de RvV. Bovendien is, zoals hierboven aangehaald, de beslissing van het CGVS gebaseerd op verschillende uiteenlopende vaststellingen, waardoor deze nieuwe bewering de appreciatie van het CGVS en de RvV allerminst kan wijzigen.

Uw verklaringen in het kader van uw derde verzoek dat u via uw sociaal assistent een video van een dorpsgenoot kunt doorsturen, samen met een link van radio Enekas met informatie over uw dorp (verklaring volgend verzoek, vraag 15) volstaan evenmin om een ander licht te laten schijnen op de beslissing van de RvV in het kader van uw eerste verzoek. U liet namelijk na deze twee zaken effectief door te sturen of neer te leggen. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook

onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

U verwijst vervolgens naar een dorpsgenoot van u die erkend zou zijn in België. U haalt aan reeds bij de RvV een foto van u samen met hem te hebben neergelegd (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Aangezien de RvV zich reeds heeft uitgesproken kunnen deze verklaringen evenmin als een nieuw element worden beschouwd. Bovendien moet elk verzoek om internationale bescherming op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld worden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, “*al dan niet in samenhang met*” artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid, het motiverings-, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die ertoe leiden dat zijn verzoek om internationale bescherming in overweging dient te worden genomen.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: identiteitsdocumenten van A. S. (stuk 3), bijlage 26^{quinquies} van 30 januari 2019 (stuk 4), e-mail van 2 april 2019 van de FOD Binnenlandse Zaken inzake het bijwonen van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij (stuk 5), foto's van de

identiteitsdocumenten van een dorpsgenoot van verzoeker (stuk 6), e-mail van 9 mei 2019 van de advocaat van verzoeker aan verwerende partij met de vraag om een afschrift van de notities van het persoonlijk onderhoud te verkrijgen (stuk 7), e-mail van 10 mei 2019 van de FOD Binnenlandse Zaken waarbij verschillende documenten uit het administratief dossier van verzoeker worden bezorgd (stuk 8) en het bewijs van het ontvangst van de aangetekende zending van het arrest nr. 197 435 van 4 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 9). Daarnaast blijken ook nog de beslissing tot niet inoverwegingname van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming van 28 maart 2018, alsook zijn verklaring meervoudige aanvraag van 20 maart 2018 en de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017 toegevoegd te zijn aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Charparhar van de provincie Nangarhar en verzoeker het bijgevolg door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen onmogelijk maakte om een onderzoek te doen naar het bestaan van een eventuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Bij arrest nr. 197 435 van 4 januari 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering sinds zijn geboorte tot aan zijn komst naar België in het district Charparhar van de Afghaanse provincie Nangarhar te hebben verbleven en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

Verzoeker diende op 26 januari 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in en haalde daarbij aan dat zijn problemen in Afghanistan met de taliban nog steeds bestaande waren. Daarnaast legde hij een kopie neer van een aankoopakte van een stuk grond en van hun huis in Charparhar en een kopie van het Belgisch paspoort en de Belgische identiteitskaart van A.. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 maart 2018 niet in overweging genomen omdat verzoeker bleef vasthouden aan zijn problemen in Afghanistan met de taliban en de nieuwe documenten de appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – niet vermocht te veranderen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.3. In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker op dezelfde motieven steunt die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, meer bepaald houdt hij vast aan zijn ononderbroken verblijf in het district Charparhar van de provincie Nangarhar en zijn problemen met de taliban aldaar. Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat al hetgeen hij eerder vertelde correct is en dat hij een jaar geleden van zijn familie hoorde dat de taliban hen nog steeds lastig vallen. Verzoeker verklaart tevens dat hij via de sociaal assistent een video van een dorpsgenoot en een link van radio Enekas met informatie over zijn dorp zal doorsturen. Daarnaast oppert verzoeker dat hij in het kader van zijn eerste interview heeft aangehaald dat zijn vader slager is, maar er genoteerd werd dat hij landbouwer was.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek niet ontvankelijk verklaard omdat (i) geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd, noch nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht en zich beperkt tot het louter verwijzen naar vluchtredenen die hij in het verleden heeft uiteengezet en die reeds ongeloofwaardig zijn bevonden omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn verblijf in het district Charparhar tot zijn komst naar België en ook het gegeven dat verzoeker bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid; (ii) verzoekers bewering dat tijdens zijn eerste interview foutief genoteerd zou zijn dat zijn vader landbouwer was in plaats van slager een *post-factum* verklaring betreft die hij niet aanbracht in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebaseerd is op verschillende uiteenlopende vaststellingen; (iii) verzoeker nalaat om de video van een dorpsgenoot en de link van radio Enekas voor te leggen en zijn verklaringen hieromtrent onvoldoende zijn om een ander licht te werpen op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en (iv) het gegeven dat een van verzoekers dorpsgenoten erkend zou zijn in België reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd beoordeeld en bovendien moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker, moet worden beoordeeld.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiteenzetten van een theoretisch betoog aangaande de motiveringsplicht en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker op verschillende plaatsen in zijn verzoekschrift hekelt dat zijn verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet als bijlage gevoegd werden bij de bestreden beslissing, noch op enige andere wijze aan hem ter kennis werden gebracht en hij nog verwijst naar het uitdrukkelijk verzoek om een afschrift van de notities van het persoonlijk onderhoud te bekomen (verzoekschrift, stuk 7) en het antwoord van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop waarbij deze niet werden gevoegd (verzoekschrift, stuk 8), benadrukt de Raad vooreerst dat overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 kan oordelen dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen en dit zonder de verzoeker om internationale bescherming te horen. *In casu* vond er geen persoonlijk onderhoud plaats en bevat het administratief dossier enkel een 'Verklaring volgend verzoek' die verzoeker op 12 april 2019 aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te bekomen, heeft dit artikel echter geen betrekking heeft op de 'Verklaring volgend verzoek' die door de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt geregistreerd in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat hij ten onrechte geen kopie van zijn verklaringen in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming heeft verkregen. Dit klemt des te meer daar verzoeker wel degelijk kon kennis nemen van deze informatie. Immers, verzoekers administratief dossier bevat een kopie van deze 'verklaring volgend verzoek van 12 april 2019 (administratief dossier 3^e verzoek om internationale bescherming, stuk 7). Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Bovendien heeft verzoeker in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid om zijn opmerkingen over deze 'verklaring volgend verzoek' kenbaar te maken, hetgeen hij *in casu* heeft nagelaten.

In zoverre verzoeker nog opmerkt in zijn verzoekschrift dat de Belgische autoriteiten hebben aangegeven dat zijn raadsman noch zijn broer aanwezig mochten zijn bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verzoekschrift, stuk 5), merkt de Raad op dat het loutere feit dat zijn raadsman of zijn broer hem niet konden bijstaan en/of vergezellen tijdens dit interview in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming op zich niet van aard is om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze 'verklaring volgend verzoek' onjuist zou zijn. Dit klemt des te meer daar de persoonsgegevens van verzoeker, alsook zijn daarin geschetste vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan overeenstemmen met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Aangaande de argumentatie in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkent dat de door hem aangevoerde documenten aantonen dat hij wel degelijk afkomstig is uit het dorp Khandibagh, provincie Charparhar en hij hekelt dat de commissaris-generaal erkent dat zijn naaste familieleden uit de provincie Charparhar afkomstig zijn en dit weigert in overweging te nemen in zijn hoofde die daartoe nochtans documenten verstrekte, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing nu daarin geenszins wordt erkend dat verzoeker zijn ononderbroken verblijf in het dorp Khandibagh, provincie Charparhar van de provincie Nangarhar aannemelijk zou hebben gemaakt. Integendeel, de commissaris-generaal overweegt op goede gronden dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt, noch nieuwe documenten of bewijsstukken aanbracht die betrekking hebben op zijn verzoek om internationale bescherming en reeds in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering sinds zijn geboorte tot aan

zijn komst naar België in 2016 in het district Charparhar van de Afghaanse provincie Nangarhar te hebben verbleven. Met het louter herhalen van deze verklaringen en het opnieuw bijbrengen van de Belgische identiteitsdocumenten van A. (verzoekschrift, stuk 3) slaagt verzoeker er niet in om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, vermits hij daarmee geen bewijselement voorlegt dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Verzoeker vervolgt nog in zijn verzoekschrift: “(...) *Verwerende partij stelt voor alsof verzoekende partij enkel en alleen naar zijn dorpsgenoot verwees om op basis van het loutere gegeven dat zijn dorpsgenoot de status van vluchteling verkreeg, ook hij de status zou moeten krijgen. Verwerende partij gaat er evenwel aan voorbij dat de erkenning van verzoekende partij door zijn dorpsgenoot aantoonde dat hij wel degelijk uit de omgeving van Khandibagh, Charparhar afkomstig is. Het is in het licht daarvan dat de verklaringen van verzoekende partij gezien moeten worden. De bewering van verwerende partij dat verzoekende partij reeds een foto van zijn dorpsgenoot in Afghanistan aanhaalde in de vorige procedure voor Uw Raad, doet aan het voorgaande afbreuk. Verzoekende partij wenste hieruit enkel te laten blijken dat hij deze foto reeds in een vorige procedure aanhaalde maar louter en alleen ter staving van het gegeven dat hij wel degelijk uit Afghanistan afkomstig was. Gelet op het gegeven dat de dorpsgenoot slechts in 2019 een inschrijving in het vreemdelingenregister verkreeg, kon verzoekende partij de foto van hem en zijn dorpsgenoot onmogelijk aanhalen in de context hiervan.*” Er dient in dit verband te worden opgemerkt op dat in 's Raads arrest nr. 197 435 van 4 januari 2018 werd geoordeeld dat de ongedateerde foto's die verzoeker heeft bijgebracht en waarop hij samen met zijn dorpsgeno(o)t(en) te zien zou zijn, omwille van het feit dat zij op verschillende plaatsen genomen kunnen zijn, niet kunnen aantonen dat verzoeker daadwerkelijk afkomstig is uit het district Charparhar van de Afghaanse provincie Nangarhar. Door het thans bijbrengen van een foto van een verblijfsvergunning van een persoon die geboren is in Kundibagh, die verzoeker aanmerkt als 'dorpsgenoot' (verzoekschrift, stuk 6) en waarmee verzoeker op de foto zou staan, toont verzoeker allerminst zijn band aan met die persoon, laat staan dat deze foto van een identiteitsdocument kan aantonen dat verzoeker sinds zijn geboorte tot aan zijn komst naar België in 2016 in het district Charparhar van de Afghaanse provincie Nangarhar zou hebben verbleven.

De bijlage 26 *quinquies* (verzoekschrift, stuk 4) vermag evenmin een ander licht te werpen op voormelde motieven nu dit document louter een registratie inhoudt van een volgend verzoek om internationale bescherming en verzoekers verblijf dekt in België in afwachting van een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,